

Sara Lövestam

FLICKA FÖRSVUNNEN

1

Kouplan är en man utan ett riktigt liv. Utan bror, utan pengar och utan busskort. I Iran var han en journalist och en kämpe, i Sverige får han inte ens finnas. Han har nästan glömt vem han är.

Så här ser Kouplans dagar ut: Varje morgon vaknar han klockan fyra. Han kan inte sova mer än så.

Han bor i ett rum hos en familj. Mamman i familjen heter Regina. Han försöker alltid att vara tyst, så att hon inte blir störd. Han försöker också betala hyran varje månad. Men det är svårt.

Varje morgon går Kouplan upp och äter havregrynsgröt. Den billigaste frukosten. Efter frukosten spanar han ut genom fönstret. Kanske är polisen där ute och letar.

Ibland vågar han gå ut, men ibland sitter han hemma hela dagen. På nätterna sover han knappt. Det är ett osynligt liv. Ett liv som nästan inte finns.

Han måste göra något.

Detektiv, skriver han i ett meddelande. När han lägger meddelandet på en annonssida på internet, ser det ut så här:

DETEKTIV

**Har du ett problem
som polisen inte kan lösa?
Kontakta mig via e-post.**

Nu väntar han på svar. Han har väntat i nästan tre veckor.

Mejlet kommer plötsligt, någon har sett hans annons! Någon som heter Pernilla.

Hjälp mig, snälla!
Min dotter har försvunnit,
och jag kan inte kontakta polisen.
Hon är bara sex år, min lilla flicka.
Vi gick på gatan tillsammans
och plötsligt var hon borta.
Hjälp mig!

Kouplan svarar direkt:

Jag kan hjälpa dig.
Ring mig på nummer 079-32 23 72.

Telefonen ringer efter en halvtimme. Kvinnans röst låter trasig, som om hon har gråtit länge.

– Vi gick på gatan precis som vanligt, säger hon. Jag och min dotter, Julia.

– Sedan släppte hon min hand, och nästa stund var hon borta. Spårlöst försvunnen.

– Jag kan hjälpa dig, säger Kouplan. Han försöker göra rösten trygg och säker, så att hon ska lita på honom.

– Jag har erfarenhet av kidnappningar.

Det är ingen lögn. Kouplan känner till kidnappningar. Hans egen bror, Nima, blev kidnappad för länge sedan.

Kouplan vet hur det är att förlora någon. Han har erfarenhet.

De ska ses vid Globen. På tunnelbanan sätter sig Kouplan närmast dörrarna. Han försöker se lugn ut, men hans hjärta slår hårt. Vem som helst kan vara polis.

Han tränar på att inte se misstänkt ut. Att vara lugn, fastän Stockholm är av gränspoliser.

Han träffar Pernilla utanför Globen Centrum. Hon är blond, kanske 35 år gammal, och hon tittar skeptiskt på honom.

– Är du verkligen en detektiv?

Han ler mot henne.

– Jag vet att jag ser ung ut. Men jag är faktiskt tjugoåtta.

– Verkligen?

– Ja. Jag har ett biologiskt fel som får mig att se ung ut. Och i mitt hemland var jag detektiv.

Han pratar med lugn röst och ser henne i ögonen.

Kouplan säger sanningen ibland. Ibland ändrar han sanningen. Han är tjugofem år, inte tjugoåtta. Han var journalist, inte detektiv. Men det är inte viktigt. Det viktiga är att Pernilla litar på honom.

– Kan du visa mig var Julia försvann? frågar Kouplan i stället.

Pernilla och Kouplan går mellan Globen och Gullmarsplan. Hon pekar och visar. Hon berättar att det regnade när Julia försvann.

– Julia hade regnjacka som var rosa och röd.

– Var det någon som tittade på er? Såg du något konstigt? frågar Kouplan.

– Nej, svarar Pernilla. Ingenting konstigt.

Kouplan går in på restaurangerna. Han frågar servitriserna om de har sett en misstänkt person med en liten flicka.

Han frågar en man i en kiosk, och en tjej som jobbar på ett kafé. Alla svarar att de inte minns. Det är så många människor som kommer och går.

Innan de lämnar Globen, köper Pernilla en smörgås åt honom. Hon tycker att han ser mager ut.

4

For första gången på länge har Kouplan pengar. Pernilla betalar honom 400 kronor i timmen. När han ser alla pengarna kan han inte tro sina ögon. Han betalar en del av sin hyra.

Sedan köper han ett SL-kort. Nu behöver han inte planka på tunnelbanan, och han måste inte vara rädd för kontrollanter. Han drar sitt kort, och spärrarna öppnas. Som om de vill hälsa honom välkommen.

Han åker till Pernillas ex-man, Patrik. Den försvunna Julias pappa. Pernilla har sagt att han är oskyldig. Hon har sagt att Patrik inte bryr sig om sin dotter. Men en bra detektiv följer alla spår.

Patrik bor i Sundbyberg. När han öppnar dörren, säger Kouplan att han är elev på en skola i Sundbyberg.

– Vi samlar tomburkar till en skolresa, säger Kouplan.

Patrik går in i huset för att hämta tomburkar. Kouplan står kvar i Patricks hall. Han ser sig omkring.

Det hänger inga barnkläder i hallen. Han kikar in genom öppningen till köket. I köket finns inget spill, och på golvet finns inget grus. I hallen finns en staty som inte passar för en barnfamilj. Statyn är lång och smal, med två ansikten på toppen. Ett barn skulle lätt kunna välta den.

Kouplan är säker på att Julia inte finns i den här lägenheten. Han får fem ölburkar och två plastflaskor av Patrik. Det är nio kronor i pant.

5

Han måste tänka smartare. Ett barn kan inte försvinna spårlöst. Vem vet vart folk försvinner? Tänk, Kouplan! Tänk!

Han vaknar mitt i natten och kommer på det. Vem vet vart folk försvinner? Jo, människor som själva har försvunnit.

Kouplan försvann själv för tre år sedan. Han fick inte uppehållstillstånd i Sverige och kunde inte åka tillbaka till Iran. Han fick hjälp av en vän, som heter Rashid. Kouplan fick jobba på en kebabrestaurang för 15 kronor i timmen, svart. Han hatade det jobbet.

På morgonen går Kouplan till restaurangen. Han mår illa lukten som kommer ut från köket. Han hoppas att ingen ska känna igen honom. Han öppnar dörren till köket, där diskarna står.

– Rashid! viskar han när han ser sin vän. Rashid blir förvånad. Han rynkar ögonbryner.

– Nes . . . börjar han säga.

– Sch! säger Kouplan.

– Jag kände inte igen dig först, säger Rashid. Du has förändrats.

Kouplan ger Rashid ett cigarettpaket och femtio kronor. Rashid behöver dem, han gömmer sig i Sverige med fru och barn.

– Det finns en flicka som har försvunnit i Stockholm, berättar Kouplan. Kan du hjälpa mig? Kan du fråga dina vänner om de vet något?

Rashid lovar att hjälpa honom. Om han kan.

6

Pernilla sitter hemma och stirrar ut i luften. I händerna håller hon Julias pyjamas. Ingenting har en mening, när ens barn är borta. Ingenting betyder något. Hennes hund försöker trösta henne. Han lägger huvudet i hennes knä och tittar på henne.

– Hon är inte här, Janus, säger Pernilla.

Oron i hennes kropp växer. Hon tar upp telefonen och ringer Kouplan. Han berättar att han har träffat hennes ex-man.

– Hur har han det? frågar hon.

– Ganska bra, säger Kouplan.

– Har han några barn?

– Nej. Och han har inte tagit Julia.

– Jag sa ju det. Han gillar inte barn.

– Vad menar du med det?

– Jag menar att han skiter i Julia. Och mig.

Kouplan ber henne skicka ett foto på Julia. Han behöver veta hur barnet ser ut. Pernilla säger att hon ska försöka hitta ett foto. Men

det kan bli svårt.

Pernilla har varit försiktig. Hon har aldrig skrivit om sitt barn på Facebook. Hon har gömt sin lilla flicka, så att ingen ska hitta henne. Kanske har hon inga fotografier av Julia. Men det är svårt att förklara på telefon.

7

Kouplan vet att det finns spår. Världen är full av spår. Ändå har Julia försvunnit spårlöst.

Han åker tillbaka till Globen, tittar på platsen där Julia försvann. Den ser ut som en normal gångväg. På ena sidan finns träd. På andra sidan finns affären och restaurangen. Kouplan sätter sig på en stenmur och funderar. Vem vill kidnappa ett barn?

Han skriver i sin anteckningsbok: Spår 1. Någon måste tvinga barnet att vara tyst. Han måste ha en flyktväg. Kanske ger han barnet en drog. Han eller hon.

Men en person som känner Julia behöver inte droga henne. Han behöver bara veta var Julia är. Och sedan ropa på henne.

Kouplan reser sig från muren. Han vet vad han måste göra. Han ska leta efter spår i Pernillas och Julias hem. Och han tänker fråga Pernilla om fotografierna.

8

Pernilla bor i ett hyreshus med gröna balkonger. Kouplan åker

hissen upp. När Pernilla öppnar dörren kommer en glad liten hund. Han sniffar Kouplan mellan benen och viftar på svansen.

Pernillas hall är vit och blå. Det finns galgar för vuxna, och två krokar för barn. På den ena hänger en fin barnjacka. På skohyllan står ett par blanka stövlar i storlek 25.

De sätter sig i vardagsrummet. Pernilla ser blek och trött ut.

– Jag vet att det är svårt, säger Kouplan. Men kan du berätta lite om Julia?

Pernilla försöker beskriva sitt barn. Julia är lugn. Hon är snäll. Lite rädd för vuxna som hon inte känner. Hon är en fundersam person. Hon är det finaste barnet som finns.

– Finns det någon vuxen som har varit extra intresserad av Julia? frågar Kouplan. Till exempel någon på dagis?

Pernilla skakar på huvudet.

– Julia går inte på dagis. Jag jobbar hemifrån, så hon brukar vara med mig.

– Brukar ni gå någonstans tillsammans?

– Bibliotek ibland.

Hon suckar djupt. Sedan ser hon in i Kouplans ögon. Hon säger med desperat röst:

– Du måste hitta henne. Det måste bli som vanligt igen.

I Pernillas badrum finns del toalett och dusch, balsam och en full tub Idominsalva. En tub tandkräm. En stor och en liten tandborste. När Kouplan kommer ut från toaletten luktar det mat i lägenheten.

– Äter du fiskpinnar? frågar Pernilla.

– Jag tror det. Om det inte är griskött i.

Hon tittar på honom.

– Är du muslim?

Han rycker på axlarna. Han vet inte om han har någon religion.

Men han vill i alla fall inte äta gris.

Kouplan tar två portioner mat. Han fyller magen, som har varit tom länge. Medan de äter frågar han om fotografierna. Pernilla säger att hon ska försöka hitta någon bild. Det är konstigt, tänker Kouplan. Hon verkar inte ha något foto. Han vet ingen mamma som inte fotograferar sitt eget barn.

Pernilla betraktar Kouplan. Han ser rädd ut, tänker hon. Han ser ut som en nervös person, som försöker vara lugn.

Kouplan betraktar Pernilla. Hon ser ensam ut, tänker han. Hon ser ut att behöva en kram. Men en detektiv ska inte krama sin kund.

När Kouplan vaknar vill han gå ut och fortsätta jobba. Det har gått tre dagar sedan Pernilla kontaktade honom första gången, och Julia är fortfarande borta.

Men det står en polisbil på gatan utanför Kouplans hus. Andra människor känner sig kanske trygga när de ser en polisbil, men den skrämmer Kouplan. Han tänder inte lampan. Han går inte ut.

När telefonen ringer, blir han först rädd. Men det är bara Rashid.

– Jag har pratat med människorna i min lägenhet, säger Rashid. Jag frågade om de vet någon som köper och säljer människor.

– Vad sa de? frågar Kouplan.

– De känner ingen människohandlare. Men deras kompis känner någon, som vet mer om sånt.

– Så ... ?

– Det finns en kille som kallas för MB.

– Vem är han?

– En otrevlig typ. Jag har aldrig träffat honom. De säger att han smugglar tjejer över hela Europa.

– Unga tjejer?

– Mest unga tjejer. Men också äldre tjejer. Och barn.

– Hur kan jag hitta honom?

– Jag vet inte. Men han har en stor näsa och rakat huvud.

Kouplan söker efter MB på nätet. På Google och Facebook finns det många som börjar på M, med efternamn som börjat på B. Ingen verkar kriminell. På Skatteverket finns det också många MB.

När Kouplan fortsätter söka på Skatteverket, upptäcker han något konstigt. Han hittar Pernillas personnummer. Hon är 35 år, precis som han trodde. Men det finns ingen som är registrerad som Pernillas barn. Julia finns inte i registret!

Kouplan tänker mycket på Julias personnummer. Han måste fråga Pernilla varför Julia inte är registrerad.

Men när Pernilla ringer har hon nyheter.

– Jag tror att Julia kan vara i Sofiakyrkan! säger hon.

– Varför då?

– Jag minns att jag pratade med henne om det. Jag sa att hon måste gå till Sofiakyrkan, om hon kommer bort.

Kouplan tittar ut genom fönstret. Polisbilen är inte kvar.

– Vi ses vid Sofiakyrkan, säger han.

Det är en kall höstdag. Kouplan går uppför gatan mot Sofiakyrkan. Det är Janus som ser honom först. Han viftar på svansen. Pernilla ger Kouplan en kort kram.

Kyrkan är stängd. Fönstren är så högt upp att man inte kan se in. Kouplan klättrar upp på en bänk. Han balanserar på ryggstödet och tittar in i den mörka kyrkan. Det är helt tomt där inne.

Pernilla sjunker ner på bänken. Hon är matt. Hon hade verkligen hoppats att Julia skulle vänta i Sofiakyrkan.

Kouplan sätter sig bredvid henne.

– Brukar ni gå i kyrkan? frågar han.

– Inte nu. Men förut gick vi hit ibland. Vi träffade en präst som var snäll. Han förstod mig.

– Vad hette prästen?

– Tor. Jag minns inte efternamnet.

- Träffade han Julia?
- Ja. Han tyckte om henne.

Kouplan skriver upp namnet i sin bok. Kan en präst kidnappa en sexårig liten flicka?

Han har många spår nu. Han måste ringa Patrik och ställa fler frågor. Han ska leta efter Tor och fråga om hans relation till Julia. Han ska försöka hitta MB.

Men först har han en fråga.

- Pernilla?

Han tittar på Pernilla tills hon möter hans blick.

- Varför är inte Julia registrerad hos Skatteverket?

12

Pernilla berättar en märklig historia:

- Jag mådde inte bra när jag blev gravid. Jag var deprimerad. Hade ont i själen. I en månad låg jag på psyket.

Socialtjänsten ville inte att jag skulle bli mamma. De sa att jag inte kunde ta hand om ett barn. De planerade att ta barn, när det var fött. Jag ville inte ge bort mitt barn, så jag gjorde upp en plan. Jag sa till sjukhuset att jag hade fått missfall, att barnet hade dött i magen. Sedan stannade jag hemma.

Jag födde Julia hemma. Ensam i vardagsrummet.

Jag registrerade henne aldrig hos Skatteverket. Jag ville inte att de skulle ta hanne ifrån mig. Men nu har någon tagit henne ändå.

Kouplan har alltid tänkt att Sverige är organiserat. Att alla har ett personnummer och att alla lever säkra och trygga.

Pernillas historia förändrar hans bild av Sverige. På nätet läser han om fler mammor, som har förlorat sina barn. De är arga och rädda. De skriver att Socialen har tagit barnen.

Är det möjligt att socialtjänsten har tagit Julia? Kouplan tror inte det. Då skulle de ha kontaktat Pernilla. Han skriver i alla fall "Socialen" i sin anteckningsbok.

Sedan ringer han till Patrik och anstränger sig för att prata som en svensk.

– Hejsan, säger han till Patrick. Mitt namn är Robert Johansson. Jag har några frågor om Pernilla Svensson. Känner du henne?

– Nej.

– Är du inte hennes före detta sambo? Har du inte fått ett barn med henne?

– Lägg av, säger Patrick. Sluta fråga om Pernilla. Hon är sjuk i huvudet och jag vill aldrig mer träffa henne.

– Men . . . Klick, säger telefonen. Patrick har lagt på.

Det är svårt att förstå. Hur kan en pappa inte bry sig om sitt barn? Kouplan tänker länge på telefonsamtalet. Kanske har Pernilla ljugit. Kanske är Patrick inte Julias pappa.

Ett barn har många människor i sitt liv. Dagispersonal, grannar, föräldrar. Men Julia hade bara två. Pernilla, och prästen Tor. Och så gick de ofta på biblioteket.

Kouplan ringer först till Sofia kyrka.

- Jag söker en präst som heter Tor, säger han.
- Jaså, säger en ung röst i telefon. Nej, vi har ingen präst som heter Tor.

Hon ber honom vänta en stund. Sedan kommer hon tillbaka med mer information.

- Vi hade en präst som hette Tor förut, säger hon. Men han är pensionär nu.
- Har du hans efternamn och telefonnummer? frågar Kouplan.

Han skriver uppgifterna i sin anteckningsbok.

Sedan åker han till biblioteket som Pernilla brukar gå till. Det är ganska litet, med två avdelningar. En för barn och en för vuxna.

Bibliotekarien har and rund kropp och vackra ögon. I en annan verklighet skulle Kouplan ha tänkt att hon var snygg. Men i den här verkligheten känner han bara oro.

När Kouplan frågar henne om Julia, ser hon oförstående ut.

- Den här kvinnan, säger Kouplan och visar ett foto på Pernilla. Känner du igen henne?
- Ja . . . kanske. Ja, hon är nog här ibland.
- Pratade du med hennes dotter?

Bibliotekarien tänker efter, och frågar:

- Kan du beskriva henne?
- Hon är sex år och ganska blyg. Hon är snäll. Hon har ljus hår.

Bibliotekarien skakar på huvudet.

- En del barn pratar mycket med oss, säger hon. Men den flickan pratade kanske bara med sin mamma.

Kouplan är besviken. Han hade trott att bibliotekarien skulle komma ihåg Julia. Hon var ändå där ganska ofta. Nu måste han gå tillbaka till Globen. Han är säker på att det finns spår där som han har missat. Ett barn försvinner aldrig spårlöst.

15

Globen Centrum kryllar av poliser den här dagen. Det är match mellan Djurgården och AIK och fullt av män i svartgula halsdukar. De har druckit öl, och några skriker en ramsa. Det är bra att de skriker och är fulla. Då tänker poliserna mer på dem, och mindre på Kouplan.

På gatan står män med handskrivna skyltar i händerna. De säljer biljetter till matchen. Kanske stod de här förra måndagen också, när Julia försvann.

Kouplan går fram till en av männen.

- Vill du köpa? frågar mannen. En biljett, sexhundra kronor.
- Nej, jag vill bara fråga en sak.

Mannens kompis kommer fram till dem. Han är stor och set stark ut.

- Bråkar han? frågar han sin kompis.
- Jag bråkar inte, säger Kouplan.
- Köp en biljett då! Sexhundra kronor!
- Jag har bara en fråga. Jag undrar om ni såg en man här, förra måndagen.
- Vad menar du? Det är massor av män här.
- Ja, men såg ni en man med stor näsa och rakat huvud? Han hade kanske en liten flicka med sig, säger Kouplan.
- Jag minns ingen man, säger den store. Gå härifrån eller köp en biljett!

Den andre funderar.

- Jag såg en man med en liten tjej. Jag tror att det var i måndags.

Kouplan blir intresserad. Äntligen ett spår!

- Hade han stor näsa och rakat huvud?
- Han hade mössa. Och näsan var inte enorm alltså, men ganska stor.

Bakom männen kommer en polis gående. De är överallt. Kouplan vill springa därifrån, men först måste han ställa en sista fråga.

- Vart gick han? Mannen pekar mot Skärmarbrink.
- Ditåt. Och den lilla flickan . . . Hon grät.

16

Kouplan tänker på mannen med den stora näsan, och flickan. Han

försöker se dem framför sig. Om man bär en flicka som gråter, kan man inte släppa ner henne på marken. Man måste bära henne hela tiden. Hela vägen till Skärmarbrink, och ner i tunnelbanan.

På Skärmarbrinks tunnelbanestation jobbar en tjock man med rött ansikte. Kouplan hälsar på honom och frågar:

- Jobbade du här förra måndagen?
- Nej.
- Vet du vem som jobbade då?
- Ja.
- Kan jag få telefonnumret till den personen?
- Nej.

Kouplan suckar. Kanske ser han väldigt besviken ut. Mannen med röda ansiktet tittar länge på honom.

Sedan ger han Kouplan ett papper.

- Här, säger mannen. Skriv ditt telefonnummer här. Jag lämnar det till henne. Hon ringer dig om hon vill.

Tio minuter senare ringer telefonen. Det kan vara spärrvakten som ringer! Det kan vara någon från Globen!

Men det är Rashid.

- Jag har försökt få mer information om MB, säger han. Jag har frågat om tjejerna. MB köper och säljer kvinnor. Men just nu har han en flicka också. Det är fruktansvärt, Kouplan! Hon är bara sju år.

Kouplan har mycket att tänka på nu. MB, som säljer kvinnor, och en flicka. Var finns han? Prästen Tor, som tyckte så mycket om Julia. Har han några hemligheter? Julias pappa, som inte bryr sig om Julia. Är han verkligen hennes pappa? Polisen. Kouplan måste alltid tänka på polisen. Och så tänker han på Pernilla. Hon är lite konstig.

Självklart blir man konstig om ens barn försvinner. Man blir ledsen och desperat. Men Pernilla är konstig på ett annat sätt. Ibland reagerar hon inte. Ibland vill hon inte svara på frågor. Är hon verkligen oskyldig?

Han åker buss hem till Pernilla. När han kommer hem till henne, städar hon. Hon säger att hon måste tänka på något annat än Julia. Annars blir hon tokig.

- Jag måste ställa några frågor, säger Kouplan.
- Okej.
- Har du hittat något foto av Julia?
- Nej . . . Det är konstigt. Jag vet jag har foton, men de är borta.
- Borta?
- Ja. Någon har slutit dem.
- Men . . . varför skulle någon stjäla dina foton?

Pernilla skakar på huvudet. Hon ser ledsen ut.

- Jag vet inte. Men någon vill ta allt från mig. Allt som påminner om min lilla dotter.

Kouplan tänker på vad Rashid sa. Han sa att MB har tagit en flicka som är sju år. Kouplan frågar Pernilla:

- Ser Julia äldre ut? Ser hon ut som en sjuåring?
- Ja . . . det gör hon nog.
- Kan du berätta mer om hennes utseende?

Han skriver allt i sin anteckningsbok: Ljus hår. Smalt ansikte och smal kropp. Cirka 128 centimeter lång. Smala läppar.

Han berättar inte för Pernilla vad han ska göra i morgon. Han ska träffa hennes präst.

18

Prästen Tor bor i ett trähus med staket och järngrind. Trädgården är stor, med rosenbuskar och äppelträd. Kouplan går på grusvägen fram till dörren och knackar på.

- Välkommen, säger Tor när han öppnar.

Han har skägg. Varför har alla präster hår i ansiktet? tänker Kouplan.

- Kom in, säger Tor. Kom i vardagsrummet!

De sätter sig i Tors bruna soffa. Tor håller upp te.

- Berätta! Vad vill du ha hjälp med?

- Jag behöver information om Pernilla Svensson.

– Tyvärr, säger Tor. Jag kan inte berätta något. Jag har tystnadsplikt. Mitt jobb är att lyssna på människor. Lyssna och försöka förstå. Och aldrig berätta för någon annan.

- Det här är en nödsituation, förklarar Kouplan. Det är akut. Känner du Pernillas dotter Julia?

Tor drar efter andan när han hör Julias namn. Men han säger ingenting.

– Julia är försvunnen, säger Kouplan.

Tor skakar på huvudet. Han ser nervös ut.

– Jag kan tyvärr inte säga något, säger han. Jag har tystnadsplikt.

Kouplan tycker att det är en konstig reaktion. Varför blir inte Tor förskräckt? Varför blir han inte upprörd? Vad vet han?

När Kouplan lämnar Tors villa, går han inte långt. Han smyger runt huset och tittar in genom alla fönster. Han kryper bakom rosenbuskarna, så att han får smuts på kläderna och löv i håret. Hans hjärta bankar hårt när han tittar i källarfönstret. Det är mörkt där inne, men ögonen vänjer sig. Det finns några trasiga stolar i källaren. En färgburk. En gammal video och en trasig dator. Inga ögon, som stirrar tillbaka på honom. Ingen smal liten flicka.

19

Kouplan tror inte att spärrvakten från Skärmarbrink kommer att ringa. Men hon ringer.

– En man med en liten flicka? säger hon. Ja, jag tror att jag minns en man. Jag tror att han åkte till Hökarängen.

Hökarängen. Ett litet köpcentrum. Hus från 1950-talet. Några alkoholister på en parkbänk. När Kouplan kommer till Hökarängen, går han först till dem.

Det är två män och två kvinnor. De dricker öl och pratar med varandra. De känner många män med stora näsor.

- Lasse, Tompa, Berra och Kjelle. Schyssta killar allihop.
- Vem är det exakt du letar efter? Vill du köpa knark?

Kouplan skakar på huvudet.

- Jag håller inte på dem sånt. Jag letar efter en man med en liten flicka.

Alla fyra på bänken säger att de inte har sett någon man med en flicka. Lasse, Tompa, Berra och Kjelle är schyssta killar. Och de har inga småbarn.

Kouplan går till kiosken, mataffären, järnaffären och klädbutiken.

Killen i kiosken skrattar. Han säger att det kommer hundra personer om dagen. Hur ska han komma ihåg alla?

Tjejen i mataffären säger att alla har barn i Hörarängen. Kouplan säger:

- Det här är en man som inte hade barn förut. Han har en flicka nu, men inte förut.
- Hur ser han ut?
- Stor näsa och rakar huvud. Jag tror att han är ganska lång.

Tjejen rycker på axlarna.

- Om jag ser honom kan jag hälsa från dig.

Kouplan blir förskräkt.

- Nej! Hälsa absolut inte från mig! Säg ingenting till honom. Bara ring mig. Okej?
- Okej.

I järnaffären har ingen sett en man med stor näsa. I klädbutikem har ingen sett en man köpa kläder till en barn.

Mannen som åkte till Hökarängen finns ingenstans i Hökarängen.

20

Pernilla svarar aldrig på viktiga frågor. Till exempel frågor om vad som hände mellan henne och Patrick. Eller varför hon var på psyket. Eller om någon annan kan vara pappa till Julia. Den här gången ska Kouplan fråga tills hon svarar. Han ska vara hård. Annars kommer han aldrig att lyckas hitta Julia.

Men när Pernilla öppnar dörren, gråter hon.

- Julia är död! tjuter hon.
- Va? frågar Kouplan.
- Jag är säker på att hon är död.
- Varför är du säker på det?
- Jag känner dig!

Kouplan tröstar henne. Han klappar henne på ryggen, talar med lugn röst och sätter henne i soffan.

- Ingen har hittat en död kropp, säger han. Det finns inga nyheter på tv om ett dött barn. Om någon hittade Julia skulle vi höra det på nyheterna. Jag tror att Julia lever.

Pernilla snyftar. Hennes ögon är fulla av tårar.

- Pernilla, säger Kouplan. Berätta om tiden innan Julia kom. Hur mådde du då?
- Vad menar du? Menar du om jag låg på psyket? Hennes röst är plötsligt hård.

- Jag bara frågar. Träffade du någon speciellt?
- Du menar, om jag hade sex med någon annan?
- Jag menar ingenting! Kan du bara berätta hur det var?
- Varför då? Varför ska du förhöra mig? Gå ut och leta efter mitt barn i stället!

Hon gråter och skakar. Han lägger sin arm om henne, men hon kastar den ifrån sig.

- Sluta fråga så mycket! skriker hon.

Han ställer sig upp. Visar sina händer. Han är ofarlig.

- Jag försöker bara hjälpa dig, säger han.

Pernilla lutar huvudet mot ett skåp i köket.

- Jag är så jävla trött, säger hon. Jag orkar inte mer. Dricker du vin, Kouplan?

De dricker vin och tittar på tv. Pernilla är utmattad.

- Du bara frågar och frågar säger hon. Men jag vet ingenting om dig. Vem är du?

Kouplan dricker ur sitt glas och ser henne i ögonen. Det är farligt att berätta men också skönt.

- Jag gömmer mig för polisen, säger han.

- Är du kriminell?

- Nej. Men jag har inget uppehållstillstånd och de vill att jag åker tillbaka till Iran.

Pernilla tittar på honom. Hon ser inte arg ut. Hon nickar bara, och så säger hon:

- Polisen och socialen kan dra åt helvete.

Sedan fortsätter hon titta på tv.

Kouplan funderar. Varför vill inte Pernilla berätta allt? En tanke slår plötsligt Kouplan. Han har bara tänkt på vem som är pappa till Julia, men han måste kanske tänka tvärtom.

Vem är mamma till Julia? Det kanske inte är Pernilla. Pernilla är kanske kidnapparen. Och den riktiga mamman finns där ute . . .
Tänk om det är hon tagit tillbaka sitt barn?

Han skriver sina tankar i anteckningsbok, utan att Pernilla kan läsa det. De hemligaste misstankarna skriver han på persiska.

På tv är det programmet Gladiatorerna. De tittar på det tillsammans, och pratar inte om Julia. Den första vinflaskan tar slut. Pernilla öppnar en till.

21

Kouplan vaknar på Pernillas soffa. Det dunkar i hans huvud. Hur mycket vin drack han igår?

Pernilla ställer fram frukost. Bröd med smör och ost. Kouplans huvud gör ont, men han njuter ändå. Han har inte ätit så god frukost på länge.

Pernilla är också trött. När Kouplan ställer frågor, orkar hon inte bli arg.

- Kan du berätta om tiden innan Julia kom?
- Det är så länge sedan. Jag minns inte allt.
- När träffade du Julias pappa, Patrick?
- Det var . . . ett år tidigare ungefär. Ett år innan vi fick Julia.

- Okej. Och när började du gå till kyrkan? När träffade du Tor?
- Jag minns inte precis.

Kouplan ställer ner sin tekopp och tittar på henne.

- Är det möjligt att Tor är pappa till barnet? Pernilla börjar skratta.
- Tor? Nej då. Nej, det tror jag inte.

Kouplan funderar på Pernillas ord. ”Det tror jag inte.” Tror? Hur kan hon inte vara säker?

Innan Kouplan går, frågar Pernilla om hon kan göra något. Hon känner sig så rastlös. Kouplan tänker på Pernillas minnen. Det verkar som om hon minns dåligt, eller inte vill berätta något.

- Jag vill att du skriver, säger han. Skriv allt som du minns av ditt liv med Julia.

22

Kouplan har så mycket att tänka på. Vad är det som Pernilla inte berättar? Var är Julia? Vem är MB, och hur kan han hitta honom? Han är så ensam med sina tankar. Han önskar att han kunde prata med sin bror. Men hans bror försvann länge sedan.

När han är framme vid Gullmarsplan, ringer hans mobil. Samtidigt kommer en polis emot honom. Kouplan ser honom inte förrän det är för sent. Polisen höjer ena handen, och säger:

- Tjena killen, du . . .

Och Kouplan hjärta går från noll till hundra på en sekund.

Kouplans kropp fylls av panik, och han springer från polisen. Rusar

mot folket i tunnelbanan. Flyr nedför trapporna till tågen. Fortsätter ner på spåret. Ber till en gud som han kanske inte tror på. Pressar sin kropp att springa länge, snabbare, mer, tills han kommer ut på andra sidan tunneln.

Ingen är bakom honom nu. Han hör inga rop. Bara sina egna andetag. Han lägger sig bakom en buske och flämtar. Till slut är hans kropp lugn. Han är smutsig. Han ligger på döda löv, godispapper och cigaretter. Och nu minns han att telefon ringde.

Det var Rashid. Kouplan ringer upp numret på skärmen.

– Du ville hitta MB, eller hur? säger Rashid.

– Ja!

– Han har en assistent, en springpojke.

– Okej?

– Den springpojken ska komma till restaurangen klockan två. Om du följer efter honom, kan han leda dig till MB.

23

Kebabrestaurangen luktar som den alltid har gjort. Varm matolja, kött och vitlök, ånga från diskmaskinerna. Han känner ångan för att han har diskat här. Gästerna kanske inte märker den.

På restaurangen sitter en tjej med grönt hår, en gammal man och två tonårskillar. Ingen av dem är springpojken.

Kouplan sätter sig vid ett bord. Någon har lämnat hälften av sina pommes frites där och han låtsas att de är hans. De är kalla, men ganska goda.

Efter tio minuter kommer springpojken. Kouplan är säker på att det är han. Han är lång och väldigt muskulös. Strax efter kommer en annan man in. De sätter sig vid bordet bredvid Kouplan.

Kouplan försöker vara osynlig och samtidigt kika på dem. Springpojken lägger något på bordet, mellan saltet och servetten, och den andre tar det.

Den andre mannen går snabbt därifrån. Springpojken sitter kvar en stund och äter en kebab. När han till slut går ut, följer Kouplan efter.

Det är vansinne. Kouplan är son till en professor och en psykolog. Han borde sitta på ett bibliotek eller ett universitet. Inte gömma sig för polisen i Sverige. Inte skugga en kriminell muskelkille i Stockholm city. Men så är livet. Livet är inte en lugn stund som man kan planera. Och just nu är livet farligt.

Just nu går springpojken ner i tunnelbanan. Kouplan följer efter. Han känner hur liten hans kropp är. Den muskulöse mannen skulle kunna krossa honom. Spärrarna stängs bakom den. Nu är de under jord.

24

Springpojken går av tunnelbanan i Högdalen. Kouplan kliver också av. Han följer efter på femtio meters håll och försöker att inte se ut som en detektiv. Och inte som en brottsling. Runt honom går folk hem från jobbet. Han vill se ut som de.

Springpojken går in på ett gym. Kouplan är inte förvånad. Med springpojken muskler måste man träna flera timmar om dagen. Han ser inte direkt ut som en pojke. Mer som en gorilla.

Kouplan väntar utanför. Han tittar på sin telefon för att ingen ska

undra vad han gör. Telefonen är över tio år gammal, och det finns inte mycket att titta på. Men Kouplan petar med fingret på skärmen och låtsas att det är en Iphone. Samtidigt sneglar han mot gymmet. Efter en timme kommer springpojken ut.

De går två kvarter. Springpojken först, Kouplan femtio meter bakom. Springpojken går in i ett höghus. Dörren stängs bakom honom. Kouplan väntar utanför, tills springpojken har gått in i hissen. Då går han in. Han tittar på siffrorna på hissens digitala skylt. Hissen går förbi våning nio, tio och elva, och stannar på tolv. Springpojken bor alltså på tolfte våningen. Kouplan åker upp till trettonde.

Han går ut ur hissen och ser sig omkring. I ett hörn av trapphuset finns det han letar efter. Nödutgången. Järndörren går till ett smalt trapphus. När han känner på dörrhandtaget, öppnas dörren.

Det är dammigt i trapphuset. Ingen har varit där på länge. I ett hörn ligger en cigarettfimp och en kondom i blå förpackning. Kouplan går nedför trappan, från trettonde våningen till tolfte. Han öppnar dörren på glänt. Läger kondomen mellan dörren och dörrkarmen, så att det blir en liten glipa.

Sedan sätter han sig i trappan. Lutar huvudet mot stenväggen, med ögat intill glipan. Nu ser han alla som går in i hissen på våning tolv. Och alla som kommer ut ur hissen.

25

När Kouplan vaknar har han ont i rumpan. Hans beniga rumpa har suttit i trappan hela natten. Kroppen är stel och sömnen har varit orolig.

Han tittar ut genom glipan i dörren. En kvinna rasslar med nycklarna och trycker på hissknappen. Klockan är fem på morgonen.

Flera timmar senare ser han springpojken. Han kommer ut från dörren till vänster, och trycker upp hissen. Kouplan läser namnet på dörren: Chavez.

Sedan springer Kouplan två våningar i brandtrappan. Han trycker på hissknappen på våning tio. Han åker hiss tillsammans med springpojken Chavez.

Hans ben darrar av trötthet och rädsla. Han gömmer sig bakom två andra personer i hissen så att Chavez inte ska se honom. Solen sticker Kouplan i ögonen när de kommer ut på gatan. Det kurrar i hans mage och han är kissnödig.

Chavez går ner i tunnelbanan och Kouplan efter. I en automat köper han en smörgås för femton kronor. Dyrt för en macka, men om han inte äter så svimmar han.

Chavez åker till Slussen och sätter sig på buss 3. Kouplan följer efter.

Chavez sitter längst bak. Kouplan sitter längst fram, och tittar på Chavez i backspegeln. Han kliver av bussen på Renstiernas gata.

Chavez går in i ett hus. Kouplan sätter sig på en restaurang mitt emot. Han tittar på huset på andra sidan gatan. Bakom ett fönster ser han någon röra sig. Kanske Chavez. Men vad gör han där inne? Kouplan sträcker på halsen för att se.

– Ska du beställa något? frågar en servitris. Annars måste du gå.

Kouplan går ut och sätter sig i en trätrappa. Den är iskall. Han ser Chavez med en annan man bakom fönstret.

Efter en stund börjar han huttra. Plötsligt känner han att han är kissnödig. Han måste verkligen kissa. Det spränger i blåsan. Han springer in på restaurangen och lånar toaletten. När han är tillbaka,

är Chavez borta.

Han har tappat bort Chavez. Han är en usel detektiv och Julia är fortfarande borta. Förresten är det kanske inte MB som har tagit Julia. Kanske har Kouplan ägnat hela natten och dagen åt att jaga fel person. Kanske är det Pernilla själv som har svaret. Han vet ingenting. Orkar ingenting. Hungern sliter i hans mage och hans kropp har blivit så smal.

Plötsligt känner han i hela kroppen hur mycket han saknar sina föräldrar.

26

Kouplan försöker tänka klart. Han har letat efter Julia på fel ställen. Han har letat i Hörarängen, där ingen har sett en man med stor näsa och liten flicka. Han har följt efter Chavez, som kanske kan leda honom till MB. Men han vet inte ens om MB har Julia. Han har besökt en präst och tittat i hans källare. Ingenting har varit konstigt, efter annorlunda. Ingenting utom Pernilla.

Pernilla har varit stressad och bedrövad. Det är normalt, om ens barn försvinner. Men hon har också undvikit hans frågor. Han har inte velat titta Kouplan i ögonen. Och hon säger att det inte finns några foton. Hon säger att de är stulna.

Han besöker henne igen. Och nu ställer han frågorna.

- Varför finns det inga foton på Julia?
- Det fanns foton. Men någon har tagit dem.
- Tagit dem? Är du säker?
- Vem skulle ha stulit dina foton?

- Hur ska jag veta det?
- Var hade du dem?
- I källaren.
- Vem har nyckel till källaren?
- Ingen. Bara jag och hyresvärden.
- Är det något annat som är borta?

Pernilla nickar. Hon hämtar en liten ask.

- Här hade jag en lock av hennes hår, säger hon. Den har de också tagit.

Kouplan förstår inte.

- Hennes hår? Vem skulle ta hennes hår?
- Jag vet inte!

Kouplan försöker förstå. Vem vill stjäla fotografier och hår? Spår av en annan människa.

Till slut förstår han. Någon vill ta bort Julia, och allt som visar att Julia har funnits. Någon vill ta bort alla spår. Pernilla ska inte bara förlora sitt barn. Hon ska förlora alla bevis på att hon har haft ett barn. Ingen ska veta att hon fanns.

- Julia är sex år, säger Kouplan. Nästa år skulle hon börja skolan. Men utan personnummer kan man inte börja skolan. Eller hur?

- Det är sant, säger Pernilla.
- Tänkte du inte på det? frågar Kouplan.
- Jo, svarar Pernilla. Jag tänkte på det hela tiden.

- Varför gick du inte till Skatteverket då? De kunde ha gett Julia ett personnummer.

– De skulle inte förstå, säger Pernilla. De skulle tycka att jag var en dålig mamma. De skulle ta henne ifrån mig.

Kouplan har bara frågat Pernilla om män som hon träffade förut. Nu frågar han om nya män. Om en ny man har kommit in i hennes liv, kan han vara svartsjuk på Julia. Han vill kanske ha Pernilla för sig själv.

– Har du träffat någon ny man? frågar han.

– Inte direkt, säger Pernilla. Men det finns en man som har en hund. Jag träffar honom ibland när jag går ut med Janus. Han är trevlig.

– Vad tycker han om Julia?

– Han har inte träffat Julia.

– Varför inte?

– Julia har stannat hemma mer och mer. Hon ville inte följa med mig ut med Janus. Jag tror att hon var deprimerad.

Kouplan och Julia, två personer som inte finns. Han förstår varför Julia var deprimerad. Han förstår om hon ville fly. Kanske har ingen tagit Julia mot hennes vilja. Kanske ville hon själv komma bort från Pernilla.

27

Kouplan vet inte vad han ska göra nu. Allt är så oklart. Hela situationen är svår att förstå. Mamman som födde ett barn utan personnummer. Flickan som kanske var deprimerad. Pappan, prästen, alla frågor som inte får riktiga svar. Det är en härva. Kouplan bestämmer sig för att följa det enda spåret han har. Han

åker tillbaka till Högdalen.

Han ser Chavez komma ut från sitt hus. Chavez går till affären och till gymmet. När han är klar följer Kouplan efter honom ner i tunnelbanan igen. Den här gången åker de till Mariatorget.

Kouplan gillar inte Mariatorget. Där finns polishuset, med hundratals poliser. Chavez verkar känna likadant. Han går en lång omväg förbi polishuset.

Chavez går in i ett högt hus med portkod. Kouplan stannar utanför. Han gömmer sig i porten bredvid, och låtsas titta på sin telefon.

När Chavez kommer ut igen, ringer hans telefon. Chavez svarar. Kouplan håller andan för att höra vad Chavez säger och för att inte själv bli upptäckt.

– Tjena. Jag var uppe hos Morgan en sväng, säger Chavez i sin mobil.

Kouplans hjärta slår hårt. Morgan kan vara M:et i MB. Men hur ska han veta säkert? Och hur ska han veta om MB har Julia?

På andra sidan gatan ser han en polis komma gående. Kouplan vänder sig om och går åt andra hållet. Långsamt, som en vanlig person. Men om polisen ropar, kommer han att springa.

28

Det finns ett rum någonstans i Stockholm. I rummet sitter en liten flicka. Hon är ensam och rädd. En man har tagit henne, och flyttat henne hit.

Flickan tänker på sin mamma. Mamman brukade alltid säga:

– Skrik, om någon försöker ta dig!

Flickan tänker på att hon glömde att skrika. Mannen kunde lätt ta henne. Hon tänker att hon är ett dåligt barn.

Hon vet inte var hon är. Rummet har en säng, en stol och röda gardiner. Det kan vara var som helst. Hon gråter hela tiden och tänker på sin mamma.

29

Kouplans hem är också ett rum. Han får hyra det av familjen som bor i lägenheten. Det är mamman Regina och två små barn, Liam och Ida.

I Kouplans rum finns en säng, ett skrivbord och en dator som han hittade i grovsoprummet. Det tar tjugo minuter för den att starta.

Kouplan tar fram sin anteckningsbok och letar reda på "Morgans" adress. Adressen där Chavez gick in. På internet söker han efter adressen. Han hittar tolv namn. Det är Karlsson, Olsson, von Matern och andra -son and von-namn.

En heter Morgan Björk. Han läser namnet flera gånger. MB. Det sista namnet i huset är ett namn som han känner igen från sin barndom. Det är iranskt.

Den natten drömmer han om livet i Iran. Han drömmer om att vara ett barn och svara på frågorna i skolan. Han drömmer om sin storebror Nima. De ler och skrattar mot varandra i drömmen. När han vaknar förstår han först inte var han är.

Han äter frukost i familjens kök. Mamman och hennes två barn är där. De bjuder honom på rostat bröd och varm choklad. Det är

födelsedagsfrukost, berättar Liam.

– Vem fyller år? frågar Kouplan.

– Jag!

– Grattis, säger Kouplan. Hur gammal blir du?

– Sex år.

Sex år. Precis som Julia. Men Liam sitter här och äter rostat bröd. Ingen vet var Julia är.

Innan Kouplan åker hemifrån, ringer han Pernilla.

– Minns du att jag bad dig skriva allt du minns om ditt liv med Julia?

– Ja, det minns jag.

– Har du skrivit något?

– Ja, fem sidor.

– Jag vill läsa det.

– Det är inget speciellt.

– Jag vill läsa det i alla fall.

– Okej.

– Jag ska göra en grej nu. Sen kommer jag och hämtar dina papper.

– Okej.

Han drar ett djupt andetag innan han lämnar lägenheten. Rummet med sängen och datorn är tryggt. Världen utanför är farlig. Hans hjärta slår hårt varje gång han öppnar sin dörr. Luften är inte fri.

Det doftar underbart i Morgan Björks trappuppgång. Men det är inte han som har lagat maten, och det är inte honom Kouplan ska besöka. Han ringer på dörren med det persiska namnet.

En kvinna öppnar dörren. Hennes ögon har samma färg som hans.

– Hej? säger hon.

Kouplan ler mot henne. Han vet ingenting om henne. Han kan inte säga som det är.

– Jag söker Nima, säger han.

Kvinnan rynkar pannan.

– Vilken Nima?

Kouplan ler fortfarande.

– Vad gott det luktar! säger han. Har du lagat fesenjan? Det har jag inte ätit på flera år.

Kouplan blir inbjuden hos familjen. Det är en mamma, en pappa och två döttrar. Den ena dottern tittat intresserat på honom. Han rodnar nästan.

– Vem är den här Nima som du letar efter? frågar pappan.

– Min bror, säger Kouplan.

Det är sant. Han letar efter sin bror. Men det är inte därför han är här. Han byter smatalsämne.

– Trivs ni bra här? frågar han.

– Jätterbra, säger mamman.

– Mycket bra, säger pappan.

– Utom grannen längst upp, säger den ena flickan.

Hon berättar om grannarna. De bråkar ibland. De är otrevliga mot alla andra. Det kommer olika människor till lägenheten hela tiden.

– Ja, det är mycket spring, säger mamman.

– Vet ni något mer om dem? frågar Kouplan.

Alla i familjen skakar på huvudet. De vet inte, och de vill inte veta. Innan Kouplan går, tackar han så hemskt mycket för maten. Den var otroligt god. Den smakade som hans hemland. Mamman i familjen säger att hon hoppas att han hittar sin bror. Hon ber honom skriva Nimas namn på ett papper.

Efteråt står han i trappuppgången. Han tittar på Morgan Björks dörr. Kanske sitter Julia där inne. Kanske inte. Men han vet säkert att det finns obehagliga män där inne. De är större än han. De har nog vapen. Han kan inte knacka på, och inte bryta sig in. Han måste vara smart. Han måste tänka.

Plötsligt trycks dörrhandtaget ner. Någon kommer ut ur lägenheten. Kouplan rusar nedför trapporna och ut på gatan. Han gömmer sig i en annan port. En man kommer ut efter honom. Mannen rättar till byxorna och går självsäkert åt andra hållet. Som en som inte är rädd.

31

När Kouplan åker till Pernilla, funderar han på Morgans lägenhet. Längst upp i huset vid Mariatorget. Han måste veta om det finns en flicka där inne. Men hur?

Pernilla är gladare idag. Det är skönt att se. Hon vill visa några

saker, säger hon.

Hon hämtar en mapp med papper i. Det är teckningar. Någon har ritat blommor, hus och träd med kriter.

– Visst är hon duktig! säger Pernilla.

– Har Julia ritat dem?

– Ja!

Kouplan tittar på teckningarna, en efter en. De är verkligen fina. Linjerna är jämna och formerna är runda.

– Wow! säger han.

Pernilla ler stolt. Hon ger honom fisk och potatis. Kouplan har magen full av underbar fesenjan, men han äter ändå. Man vet aldrig när man får mat nästa gång. Han lagrar mat i kroppen, som en bäver.

Efter maten får han Pernillas minnen. Hon har skrivit fem sidor om Julia.

– Det är allt jag minns just nu, säger hon. Det är ingenting viktigt. Du kommer inte att hitta lösningen där.

Kouplan tar emot de fem sidorna med text. Han tar dem och åker tillbaka till Mariatorget. Han har precis fått en idé. Han ska gå in i huset mitt emot Morgan Björk. Han ska gå upp för trapporna och titta in i Morgans lägenhet, från andra sidan gatan.

32

Det är mörkt när Kouplan kommer till Mariatorget. I luften finns avgaser och en doft av ruttna löv. Det är stadens höstlukt.

Han går till adressen där Morgan Björk bor, och den persiska familjen. Men han går inte in. Han öppnar porten till huset mitt emot i stället. Sedan går han tre trappor upp.

På tredje våningen bor familjer som heter Kleve och Kristiansson. Det står på deras brevinkast. Han hoppas att ingen av dem är polis. Han hoppas att de är på jobbet.

Bredvid trappan finns ett litet fönster. Kouplan går fram till det, och ser ut på gatan.

Han ser den persiska familjens fönster. Det är ljust där inne, och skuggor som rör sig. Han ser Morgan Björks fönster. Lägenheten där det är mycket spring. Det är ett skumt ljus i hans lägenhet. Det ena fönstret har persiennerna neddragna.

Först ser han ingenting som rör sig där inne. Inga vuxna och inga barn. Sedan tittar han på fönstret med persiennerna. Under persiennen finns en glipa på kanske två decimeter. I glipan finns något mörkt. Först tror han att det är en blomkruka. Det är så långt borta, och ljuset är skumt. Sedan ser han att det är ett huvud.

Hans hjärta börjar slå snabbare. Det är ett barn där inne! Det ser ut som en flicka.

Titta på mig! tänker Kouplan. Han viftar med armarna, men flickan ser honom inte. Då viftar han med Pernillas fem papper. De är vita och syns bättre. Till slut ser hon honom. Flickan vinkar tillbaka.

Han signalerar med händerna att hon ska dra upp persiennen. Hon gör det.

Nu kan han se henne. Hon har långt hår och ett allvarligt ansikte. Rummet har röda gardiner. Kouplan tar ett foto med sin mobiltelefon. Telefonen är gammal och har en dålig kamera, men den är allt han har.

Han skickar bilden till Pernilla.

Är det här Julia? skriver han i sms:et.

På andra sidan gatan händer något i rummet. Persiennerna dras plötsligt ner.

Pernilla svarar på hans sms:

Jag är inte säker.

Kan du skicka en till bild?

Men det kan han inte. Persiennerna är nere nu.

33

Kouplan kan inte stanna i huset längre. Folk kan undra vad han gör där. Han går till ett kafé. Sätter sig vid ett bord där någon har druckit varm choklad. Halva koppen är kvar.

Han funderar på Pernillas sms. Hur kan hon inte vara säker? En mor känner väl igen sitt eget barn? Fotografiet har dålig kvalitet. Men inte så dålig.

Han tar fram Pernillas text. Kanske finns det något i den som kan hjälpa honom. Han läser alla fem sidorna.

34

Pernillas text

Julia var en snäll bebis. Hon grät nästan aldrig. När jag såg henne, kändes allt bra. Min ångest och oro försvann.

Jag minns en gång när vi gick på promenad. Julia var två år. Plötsligt

var hon borta! Jag blev så orolig. Jag ropade på henne. Då såg jag henne på stranden. Hon stod mitt emot en svan. Svanen gick fram emot henne, med sina stora, svarta fötter. Jag sprang fram och lyfte upp Julia. Jag sa åt henne att aldrig, aldrig försvinna.

En annan gång var vi på Skansen. Julia var nästan tre år. Det finns två stora dalahästar där på Skansen. Vi klättrade upp på den största. Vi satt där uppe och åt smörgåsar och drack varm choklad. Julia pekade på olika män som gick förbi.

– Där är en pappa, sa hon. Där är en annan pappa.

Jag frågade henne om hon ville ha en pappa.

– Nej, svarade hon. Det blir så mycket besvär.

Hon var inte ens tre år, men hon pratade så bra.

När Julia var fyra år började hon rita. Först ritade hon mest blommor. Sedan började hon rita träd och hus. Hon var så duktig, redan från början.

När hon fyllde sex år önskade hon sig en hund. Hon blev så överraskad när jag tog henne till hundhemmet! Vi gick hem med vår nya hund i koppel. Julia älskade honom från första stund. Hon bestämde att han skulle heta Janus.

– Det är ett bra namn, för Janus låter nästan som Jesus, sa hon.

Jag tror att hon gillade Jesus. Vår präst, Tor, brukade prata om Jesus. Dagen när Julia försvann, regnade det. Hon gick bredvid mig och fick regndroppar i ansiktet. Jag minns att hon pratade om regnet. Hon sa att det kändes konstigt mot ansiktet. Sedan försvann hon.

Kouplan dricker av den varma chokladen och funderar. Han har aldrig varit på Skansen. Han vet inte hur stor trähästen är, som Pernilla och Julia satt på.

Han frågar en kille som sitter bredvid honom på kaféet.

– Ursäkta, har du varit på Skansen?

Killen blir förvånad.

– Öh, ja.

– Vet du hur stor den där dalahästen är?

Killen nickar.

– Kanske två meter.

– Två meter hög?

– Ja, kanske.

– Kan man komma upp på den?

Killen stirrar på honom. Det är ju inte en normal fråga att ställa till en främling.

– Öh, ja det kan man väl, säger killen. Om man kan klättra lite.

– Tack.

”Klättra”. Hur kunde Pernilla klättra upp på hästen med choklad, fika och en liten tvååring? Och när de satt på hästen, hur kunde de fika? Hon måste ju hålla i barnet samtidigt.

Men det är en annan sak, som han också tänker på. Han tänker på Janus. Pernilla skriver att Julia gav namnet till hunden för att hon tänkte på Jesus. Men Janus är något annat också.

Kouplan har studerat mycket i sitt land. Bland annat litteratur. Han vet att Janus var en gud i det gamla Rom. Och han tror inte att sexåringar känner till romerska gudar.

När han kommer hem googlar han ”Janus”. På internet står det att Janus är en gud som tittar in i framtiden, samtidigt som han tittar tillbaka i dåtiden. Bilderna som kommer upp visar statyer med två ansikten. Kouplan har sett en sådan staty förut. I Julias pappas hall.

Någonting är väldigt konstigt. Kouplan kan inte tro på allt Pernilla har skrivit. Han tror att Pernilla har gett hunden sitt namn. Han tror inte att hon klättrade upp på en dalahäst med Julia. Och så är det något med Julias skor.

Han går ut i hallen och tittar på Liams och Idas skor. Barnen i familjen, som är sex och fyra år. Liam är sex år och hans skor har storlek 31. Idas har storlek 24. Han tänker på Julias stövlar, som har storlek 25. Kan en sexåring ha så små fötter?

Sedan går han in i badrummet. Inte hans eget badrum, utan barnfamiljen som han bor hos. Där inne finns det näsdroppar, termometer, plåster, barnschampo och massor av handdukar.

I Pernillas badrum finns tandborstar. En stor och en liten. Han minns den lilla tandborsten hos Pernilla. Den var helt oanvänd.

Allting är ovanligt hos Pernilla. Han minns det nu. Den röda jackan är inte smutsig. Stövlarna ser nya ut. Och när han tänker på Julias teckningar, ser de ut som om en vuxen har ritat dem.

Han börjar få en obehaglig misstanke. Den handlar om Pernilla. Och den är helt otrolig.

Kouplan kan inte berätta för Pernilla vad han tror. Han måste ha bevis först. Han går till Regina, mamman i familjen där han bor.

– Jag har en konstig fråga, säger han.

– Okej?

– När man föder barn . . . hur ser det ut?

– Vad menar du?

– Kommer det mycket blod och vatten? Hur ser det ut, det som kommer ut?

– Det kommer både blod och vatten. Och navelsträngen förstås.

– Hur är navelsträngen?

– Den är tjock som en tumme ungefär. Lite tjockare kanske.

– Är den lätt att klippa av?

– Nej, den är inte som papper! Man får klippa ordentligt. Den är seg.

– Är den mjuk?

– Nej, ganska hård. Som en bläckfiskarm ungefär.

– Jaha.

– Varför undrar du det? Regina tittar strängt på honom.

– Har du gjort någon tjej med barn? frågar hon.

Han skrattar.

– Nej. Tack för informationen!

Han är nervös när han åker till Pernilla. Kan hans misstankar verkligen stämma? Hur kan han i så fall berätta för Pernilla vad han

tror? Tankarna rusar runt i hans huvud. Han glömmer nästan att titta efter poliser.

37

Han tittar i Pernillas ögon, när han kommer in i lägenheten. Hennes ögon kan kanske berätta något. De visar kanske vem hon är och hur hon tänker. Men hennes ögon är som vanligt.

Hon säger att hon har tittat på fotot igen.

– Barnet i fönstret. Jag tror att det är Julia! säger hon.

Kouplan tror inte det. Men han kan inte berätta om sina misstankar. Inte än.

– Jag behöver titta på Julias säng, säger han.

Julias säng är bäddad. Påslakanet har en bild på My Little Pony. Det verkar helt nytt.

– Brukar du tvätta ofta? frågar han.

– Varannan söndag. Hurså?

Kouplan tänker på familjen han bor hos. De tvättar hela tiden. Barnens kläder blir alltid smutsiga.

– Får jag se hennes kläder? frågar han.

Han öppnar byrån och tar fram Julias kläder. Alla är helt nya. Tjugo tröjor med rosa tryck. Ett par byxor. Tre par strumpor i storlek 33–35. Inga trosor.

Kouplan känner informationen pumpas ut i hans kropp. Allt stämmer med hans misstankar. Han drar ett djupt andetag.

– Pernilla, berätta om när du födde Julia.

Pernilla berättar om dagen när Julia föddes.

– Jag låg här på golvet. Jag födde henne ensam. Det gjorde så ont. Jag vet inte hur lång tid det tog. Jag minns att jag hade ångest. Sedan föddes Julia. Min ångest var borta och jag hade ett litet liv i mina händer.

Kouplan lyssnar på hennes historia.

– Vad hände med navelsträngen? frågar han.

– Vad menar du?

– Vad gjorde du med navelsträngen?

– Jag klippte väl av den.

– Med vilken sax?

Pernilla ser förvirrad ut.

– Vilken konstig fråga.

– Vilken sax, Pernilla?

– Den här.

Hon visar en liten sax, som är till för papper.

– Var det svårt att klippa av den?

– Nej, säger Pernilla. Den var mjuk, som en nylonstrumpa.

Hon lägger sig på golvet, för att visa hur hon födde Julia. Han ser på henne att hon talar sanning. Sin egen sanning. Men han vet också att han har rätt. Han måste fråga en viktig fråga nu.

– Pernilla, fanns det någon som sa till dig att du inte var gravid?

Hon har tårar i ögonen, när hon svarar.

– Alla sa det.

38

Han sätter henne i soffan och säger sanningen. Den kommer att göra så ont.

– Pernilla, när köpte du Julias tandborste?

– I våras tror jag.

Han hämtar den.

– Titta på den. Den är helt ny. Ingen har använt den.

Hon andas snabbt. Han undrar vad hon tänker.

– Och stövlarna, säger han.

– Vad är det med stövlarna?

– När använde hon dem senast?

– För några veckor sedan.

– De är storlek 25! Om hon är sex år och ganska lång, måste hon ha större fötter.

– Så mitt barn har små fötter. Vad är problemet?

– Alla hennes strumpor är storlek 33.

– Okej?

– Barns kläder blir ofta smutsiga, men du tvättar bara två gånger i månaden.

Pernilla ser förtvivlad ut. Hennes ögon är uppspärrade, och hon andas snabbare.

– Stövlarna är inte ens smutsiga, säger Kouplan. Ingenting är smutsigt. Och det finns inga foton, inget hår, ingenting. Och det viktigaste . . .

– Säg det inte, viskar Pernilla.

– Navelsträngen är inte mjuk. Jag har pratat med någon som vet. Navelsträngen är hård. Man kan inte klippa av den sådär som du säger.

– Säg det inte, viskar Pernilla igen.

Hon skakar i hela kroppen. Men Kouplan säger det.

– Julia finns bara i din fantasi.

Pernilla darrar och skakar. Hon lyfter handen och pekar på dörren.

– Lögnare! skriker hon. Ut ur mitt hus!

Kouplan försöker möta hennes blick.

– Men tänk efter själv, säger han.

– Du ljuger!

– Jag försöker bara hjälpa dig.

– Lögnare!

Kouplan måste tänka snabbt. Pernilla måste höra sanningen av någon annan. Någon som hon litar på.

– Vi kanske ska ringa Tor, säger han.

Kouplan sitter bredvid Pernilla när de ringer Tor. Han svarar efter några signaler.

- Det är Pernilla, säger Pernilla.
- Hej, Pernilla.
- Jag har en fråga.
- Har det hänt något? Klockan är två på natten.
- Jag har bara en fråga. Du vet, Julia, min dotter ...
- Ja?
- Det är en väldigt konstig fråga jag har.
- Du kan fråga vad som helst.
- Okej. Jag undrar bara om . . . Om Julia finns på riktigt.
- Om Julia finns på riktigt?
- Ja, för Kouplan säger att hon inte finns.

Tor är tyst en stund. Sedan säger han:

- Julia finns i ditt hjärta.
- Ja, men finns hon i verkligheten? Är hon riktig?

Tor suckar i telefonen.

- Nej, säger han. Nej, hon finns inte.

Pernilla tror inte sina öron. Har allt bara varit i hennes huvud?

- Varför har du inte sagt något? frågar hon Tor.
- Skulle du ha trott mig, om jag sa det? frågar han.

Tor har rätt. Hon skulle inte ha trott honom.

Tor berättar för Pernilla om deras första möte.

– Du var så ensam och ledsen, när du kom till mig. Du hade så mycket ångest. Men en sak gjorde dig glad. Ditt barn. Du pekade på golvet och sa: ”Visst är hon söt!” Jag tittade, men såg ingenting.

Du sa att du behövde någon som lyssnade. Så jag lyssnade. Du pratade om din dotter. Och jag lyssnade. Jag kände att det var viktigt för dig att någon var på din sida. Så jag stoppade dig inte. Jag lät dig vara lycklig med Julia, trots att hon inte fanns. Kanske gjorde jag fel.

40

Kouplan vaknar på Pernillas soffa igen. Innan han är riktigt vaken, tänker han på vad han måste göra. Han måste åka till Mariatorget! Julia är där och behöver hans hjälp! Sedan kommer han ihåg vad som hände igår. Han minns sanningen, och Pernillas ångest. Det finns inget barn.

Han tänker på alla vägar han har gått, när han letat efter Julia. Killarna som sålde biljetter vid Globen. De såg en annan man med ett barn. Inte Julia. Tjejen som jobbade i spärren i Skärmarbrink. Hon kom ihåg någon annan. Inte Julia. Det är inte konstigt. Det finns ju många barn. Men han undrar fortfarande vem flickan i fönstret är. Fönstret med de röda gardinerna. Hon som är i lägenheten hos Morgan Björk.

Pernilla vaknar i sin säng. Hon öppnar ögonen och stirrar ut i luften. Hon minns Kouplans påstående, och prästens svar.

Är det verkligen sant? Finns inte Julia? Det är omöjligt, tänker hon.

Hon minns ju doften av Julia. Hon minns hur fin hon var i sin tröja. Julia hade den där tröjan nästan varje dag. Hon tar fram tröjan och tittar på den.

Nu ser hon vad Kouplan ser. Tröjan är aldrig använd. Prislappen sitter till och med kvar. Hur är det möjligt?

Om inte Julia finns, så är ingenting säkert. Pernilla känner sig plötsligt osäker på allt.

Hon går ut i vardagsrummet, där Kouplan ligger på soffan. Hur vet hon att han verkligen finns? Hur vet hon att hon själv finns?

Hon frågar Kouplan:

- Vad är verkligheten?
- Det är en filosofisk fråga, svarar Kouplan.
- Om jag älskar någon . . . Hur kan hon inte finnas?
- Problemet är att allt händer i våra huvuden. Allt.
- Mitt huvud är sjukt.
- Ja, för att du ser saker som inte finns. Men dina känslor är friska.
- När jag var liten hörde jag röster som inte fanns.
- Det låter jobbigt.
- Du måste tycka att jag är galen.

Kouplan tänker en stund. Sedan svarar han:

– Psyket är ömtåligt. Världen är hård. Men tänkte du aldrig på att du inte tvättade hennes kläder?

Pernilla funderar. Hon säger:

- Man tänker mer på vad man gör, än på vad man inte gör.

Pernilla vet inte vad hon ska känna eller tänka. Nyheten är för stor. Hur kan Julia inte finnas? Hon ligger på soffan och kan inte förstå det.

Men hunden Janus är som vanligt. Han hoppar och skäller. Hon förstår att han måste gå ut.

– Ska vi gå ut med hunden? frågar hon Kouplan.

– Jag vågar inte gå ut, säger Kouplan. Jag går inte ut om jag inte måste.

– Det är inte farligt.

– Det är farligt för mig. Polisen kan ta mig.

– Inte om du håller Janus koppel.

Kouplan tänker på saken. Hon har rätt. En person med en hund ser inte misstänkt ut.

De går ut på en liten gångväg. Röda och gula löv ligger omkring dem. Janus nosar på alla träd.

Kouplan tittar på hunden. Den är så levande. Han undrar hur Pernillas huvud fungerar. Hur kunde hon ha en levande hund, och ett barn av luft?

– Det finns en staty hemma hos Patrik, säger Kouplan.

– Okej?

– Den har två ansikten. Minns du den?

Pernilla tänker lite.

– Ja, vi hade den tillsammans. Jag tror att det är en gud.

– Vet du vad den heter? Den romerska guden?

– Den ... Vänta nu! Den heter Janus!

Guden Janus har gett namn till månaden januari. Han är en symbol för en ny början. Man avslutar det gamla, och påbörjar något nytt. Kouplan tror att hunden Janus betydde något nytt för Pernilla. Hon gav hunden ett passande namn, utan att förstå det då. Att ta hand om den verkliga hunden fick Pernilla att komma tillbaka till verkligheten. Kouplan är ingen psykolog. Men det är så han tänker.

Pernilla tittar på honom.

– Du kanske också inbillar dig, säger hon. Du kanske inte är jagad av polisen. Du kanske har uppehållstillstånd. Ditt psyke kanske lurar dig.

Kouplan önskar att hon skulle ha rätt. Han önskar att han bara var paranoid.

Han visar henne fotot på sin mobil. Flickan har ljus hår och tittar ut genom fönstret.

– Tycker du att hon ser kidnappad ut? frågar han. Pernilla rycker på axlarna.

– Hon ser ut som ett vanligt barn.

Men Kouplan fortsätter titta på bilden. Han undrar vem flickan är.

42

Flickan i rummet med de röda gardinerna ligger på sin säng. Ingen kan hjälpa henne.

Hon heter Laima och är nio år gammal. De vuxna männen säger att

hon är sju, men hon är nio.

Hon vet inte hur länge hon har varit här. Och hon vet inte hur länge hon måste stanna. Kanske kommer hon aldrig hem.

Hon minns när de tog henne. Det var en man som stoppade henne på gatan. Han sa:

– Ursäkta tjejen, kan du hjälpa mig?

När hon gick närmare, drog han in henne i sin bil. Hon ångrar att hon gick närmare.

Sedan åkte de bil, länge. I många timmar. Nu är hon i ett annat land. Hon tror att det heter Sverige.

Hon får sova i en säng i ett rum. I det andra rummet finns en kvinna. Tre män kontrollerar dem. På nätterna kommer andra män. Hon vill inte tänka på vad de gör.

Ingen kan hjälpa henne. Hon är så långt hemifrån. Männen som kommer hit pratar inte hennes språk. Alla pratar svenska eller engelska. Ingen är snäll. De slår henne och skriker åt henne.

Bara en gång har hon sett ett snällt ansikte. Det var igår. På andra sidan gatan var det någon som tittade, genom ett fönster. Han var smal och hade svart hår. Han vinkade åt henne.

På nätterna drömmer hon om sin mamma. Hennes mamma ropar i drömmen: "Varför gick du nära honom?" Hon gråter så att kudden blir blöt. Hon viskar:

– Förlåt mamma.

Kouplan kan inte sluta tänka på flickan i fönstret. Hon bor i lägenheten hos MB. MB handlar med flickor och kvinnor. Rashid säger att han har en flicka just nu. Det kan vara flickan i fönstret.

Men hur ska han göra? Kouplan kan inte åka dit. Han kan inte slå ner kriminella män. Han är för liten och svag. Och han kan inte ringa polisen. De skulle fråga om hans identitet. Det vore för farligt.

Till slut får han en idé. Han ringer till prästen Tor.

– Du har tystnadsplikt, eller hur?

– Ja, svarar Tor.

– Om jag säger något till dig, kan du säga det till polisen?

– Vad vill du säga?

– Jag vill tipsa om ett brott. Men polisen får inte veta mitt namn.

Han berättar hela historien för Tor. Tor lovar att ringa polisen.

Flickan i rummet ser när polisen kommer. Hon ser dem ute på gatan. De har svarta kläder, och ser farliga ut. Hon blir rädd. Snabbt kryper hon in under sängen.

Hon hör dem slå in dörren. Mannen som vaktar henne skriker och ropar. Poliserna skriker också. Sedan kommer någon in i hennes rum. Hon ser bara skorna.

Hon ligger tyst på golvet under sängen. Säger inte ett ljud. En polis

böjer sig ner och tittar på henne. Hon pratar svenska, som Laima inte förstår.

Efter lång, lång tid, kommer en annan kvinna. Hon sätter sig på golvet och trycker på sin mobiltelefon. Ur mobiltelefonen kommer Laimas språk. En röst säger att hon är en tolk, och att människorna i rummet är snälla. Hon kan komma ut nu. Hon behöver aldrig mer träffa de hemska männen.

Hon kan få komma hem till sin mamma.

45

Pernilla sitter hemma vid sin telefon. Hon tänker på de senaste dagarna. Det är så mycket som har hänt.

Ju mer hon tänker på det, desto mer förstår hon. Hon förstår varför Julia aldrig blev sjuk. Hon förstår varför hon var så lätt att bära. Hon förstår varför det blev så kladdigt på golvet, varje gång hon matade sitt barn.

Julia hjälpte henne. Pernilla var deprimerad för sex år sedan. Hon ville dö. Då kom Julia, och Pernillas liv fick en mening. Hon räddade Pernillas liv.

– Tack, viskar hon ut i luften. Tack, till en person som inte finns.

Tänk att en hjärna kan göra så. Skapa en hel människa. Höra ljud som inte finns. Bry sig om en person, som bara är luft.

Hon tänker på Kouplan. Den smale killen med de rädda ögonen. Han hjälpte henne på så många sätt. Han lyssnade på henne. Han talade med henne. Och han behandlade henne som en normal människa. Hans mamma var psykolog.

Hon tänker på psykologerna. Hon har aldrig gillat dem. När hon var yngre hatade hon dem. Hon ville inte ha deras hjälp. Men idag är det annorlunda. Hon är vuxen nu. Idag bestämmer hon själv, och hon bestämmer att hon vill ha hjälp.

Hon lyfter luren och slår numret till ett sjukhus.

– Jag söker en psykolog, säger hon. Någon som vet mycket om hallucinationer, om hur hjärnan kan hitta på saker som inte finns. Någon som kan hjälpa mig.

När hon avslutar samtalet känner hon sig lättad. Men hon saknar fortfarande Julia. Hon har älskat henne i sex år. Man slutar inte bara älska. Det kommer att ta tid.

46

Kouplan är hemma hos sig igen. Det är kväll. Han räknar pengarna som han har kvar. Det är 9 000 kronor. Det räcker till hyra och mat i nästan tre månader. Tre månader av lugn.

På radion är det nyheter. En nyhet handlar om människosmuggling, och de pratar om en präst. De berättar att prästen har rapporterat ett brott till polisen.

Brottet var människosmuggling och kidnappning av en liten flicka. Någon annan har tipsat prästen om brottet. Men ingen vet vem.

– Om tipsaren hör det här, kontakta gärna polisen! säger de.

Kouplan ler. Han är nöjd över att polisen hittade flickan. Men han tänker aldrig kontakta polisen.

Han speglar sig inne på toaletten. I två veckor har han fått mer mat än på länge. Pernilla har gett honom fisk, potatis, kycklingbullar och

kött. Han spänner axlarna och armarna. De ser lite större ut, och det gillar han.

Han gillar sina nya muskler, men han hatar sin kropp. Han föddes i en flickas kropp. Han fick en flickas namn. Men Kouplan visste alltid att han var en pojke.

I Sverige har han börjat ta hormoner. Hormonerna förändrar hans kropp. Han får en mörkare röst och snart börjar kanske skägget att växa.

Men hormonerna är dyra, och snart måste han betala dem.

Innan han lägger sig i sängen tar han av sig kläderna. Sist tar han av lindan av tyg som pressar in hans bröst.

Om han får pengar i framtiden, ska han operera bort bröstet. Kouplan har mycket att oroa sig för. Poliserna. Uppehållstillståndet. Kroppen. Men han har i alla fall 9 000 kronor. Han lägger dem under madrassen.

När han lägger sig tänker han på sin mamma. Innan han lämnade Iran, såg hon honom i ögonen.

– Jag ska tänka på dig varje kväll. Och du ska tänka på mig varje kväll.

Kouplan kryper ner i sängen som inte är hans. I lägenheten som inte är hans. I landet som inte är hans.

Fyra hundra mil ifrån honom finns hans mamma. Båda hennes barn är borta. Hon ber till Gud varje kväll.

– Allah, ta hand om mina barn. Min modige son Nima. Min kloka dotter Nesrine.